

Жолудик

Наталя Забіла

На вільній волі, на узліссі,
Підвівши вгору буйний чуб,
На всі кінці гіллям розрісся
Розложистий вітластий дуб.

Всі, хто бував у цьому місці,
Його прозвали Зимовик,
Бо він всю зиму в жовтім листі
Аж до весни стояти звик.

Весною ж брались зеленіти
На нім листочки молоді,
І в пишній зелені щоліта
На цьому стигли жолуді.

І він стояв і слухав любо
Пісні пташок і вітерця...
Ось під отим крислатим дубом
І почалася казка ця.

* * *

Заграв вітрець в свою сопілку
І по осінньому війнув.
Зірвався жолудик із гілки
І долі з дерева стрибнув.

Він був опуклий, зовсім стиглий,
Блискучий, гарний... Недарма
До нього білка враз підбігла
Та й каже: — Кращого й нема!

Таку хорошу жолудинку
Охоче я негайно з'їм! —
А він на те їй: — Сіропинко,
Послухай, що я розповім.

Я ж не якась дрібне ледащо,—
В далекі мандри я іду,
І з мене виросте найкращий,
З усіх дубів найвищий дуб.

Тож відійди з дороги, білко,
Мені в путі не заважай! —
Вона й відскочила на гілку:
— Пробач, будь ласка... Прощавай!

І покотився далі жолудь.
Коли назустріч, з-за куща,
Біжить, спустивши рильце долу,
Гладеньке дике кабанча.

— Ой, жолудь!— каже.— Річ путяща!
Його я враз охоче з'їм! —
А він на те: — Послухай краще,
Що я про себе розповім.

Я — дуба син! І сам я буду
Теж велетнем, як батько мій.
Мій рід відомий скрізь і всюди,
І їсти ти мене не смій!

Кабанчик здивувався дуже:
— Ну що ж, не їстиму тебе!
Хіба ж я міг гадати, друже,
Що справді ти таке цабе?!

Знов покотився жолудь прямо.
Коли назустріч — оленя:
— Ого, такими жолудями
Я радо снідав би щодня!

— Ні,— каже жолудь,
— я ж не простий,
Я — дуб майбутній, зрозумій,
З усіх дубів найвищий зростом!
І їсти ти мене не смій!

І оленятко відступило...
А Жолудь — далі, по траві.
Та раптом щось його вхопило,
Аж задзвеніло в голові!

І він заверещав, заойкав,
Не може вимовить слівця...
Це дужий птах, красуня сойка
Схопила дзьобом мандрівця!

Схопила — та й летить помалу.
Неквапно змахує крильми
І думає: "Пора настала
Підготуватись до зими.

Поназбираю жолудів я,
Сховаю в нірку біля пня,
А взимку, в пору безхарчів'я,
Досита їстиму щодня!"

Отак-то жолудь опинився
В землі, в задусі, в темноті...
А дужий птах кудись подівся
Чи то забув місця оті...

Та жолудик у нірці темній
Не згинув, вижив як на те,—
Він корінцем вчепився в землю,
Проріс — і вже росте, росте!..

* * *

І ось на галяві край ставу,
Сміливо здершись на горбок,
Стоїть зелений, кучерявий,
Веселий молодий дубок.

Стоїть, міцніше рік за роком,
В нове вдягається вбрання,
І стане він колись високим,
Таким, як вся його рідня.

Він житиме літ зо сто, з двісті,
А то й багато сотень літ...
Та не забуде, як колись-то
Стрибнув — і покотився в світ!..

Він буде сонцеві радіти,
Пісням пташок і вітерцю.
А білочкам і любим дітям
Розповідати казку цю.